

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: H. M.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, zastoupené Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem v Praze 2, ul. Vinohradská č. p. 22, PSČ 120 00, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, ul. náměstí Hrdinů č. p. 1634/3, PSČ 140 21, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2015, č. j. MV-34491-3/SO-2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 14. 4. 2015, č. j. MV-34491-3/SO-2015, a usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 1. 2015, č. j. OAM-3821-21/ZM-2014, **se pro vady řízení zruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **10.800,-Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 14. 4. 2015, č. j. MV-34491-3/SO-2015, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 1. 2015, č. j. OAM-3821-21/ZM-2014, kterým bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního

řádu (dále jen „správní řád“), zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky formou zaměstnanecké karty s odůvodněním, že žalobkyně ve smyslu ust. § 44a odst. 9 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 16. 8. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nedoložila k žádosti rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že v České republice pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Dne 4. 11. 2014 podala žádost o prodloužení platnosti tohoto povolení, které ale bylo v důsledku změny právní úpravy posouzeno jako žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty. Pro žalobkyni se tedy jednalo o zcela neznámý institut, u něhož nevěděla, jak má v řízení vlastně postupovat.

Žalobkyni byla správním orgánem I. stupně doručena výzva k odstranění vad žádosti ze dne 27. 11. 2014, v níž byla vyzvána k doložení „rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání“. Dle druhé strany výzvy měla však předložit „rozhodnutí Úřadu práce České republiky“. Z reakce žalobkyně a jejího zmocněnce na uvedenou výzvu ve vyjádření ze dne 4. 12. 2014 je následně zřejmé, že ani jednomu ze jmenovaných nebylo zcela jasné, o doložení jaké listiny správní orgán I. stupně vlastně žádá, neboť správnímu orgánu I. stupně zaslali toliko prodloužení pracovní smlouvy žalobkyně s platností ode dne 1. 8. 2013. I přesto však jmenovaný orgán dále nečinil ničeho, čím by předešel zjevně blížící se újmě na právech žalobkyně, a po uplynutí stanovené lhůty řízení o žádosti bez dalšího zastavil. Tím dle žalobkyně porušil základní principy správního řízení, neboť zcela pominul skutečnost, že účastnice řízení zjevně vyžaduje další, řádné a srozumitelné poučení. V této souvislosti jmenovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, sp. zn. 6 Ads 57/2007, dle něhož je nutné účastníka řízení poučit znovu, pakliže z jeho jednání plyne, že předchozímu poučení neporozuměl, a to zvláště za situace, kdy v daném případě i samotné poučení obsažené ve výzvě nesplňovalo předpoklady kladené na správní orgán z hlediska určitosti a srozumitelnosti. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. 4 As 20/2007, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval právem účastníka řízení na předvídatelnost postupu a rozhodování správních orgánů. Žalobkyně proto uzavřela, že postup správního orgánu I. stupně, jímž řízení zastavil, byl přepjatě formalistickým a nepřiměřeným.

Žalobkyně dále namítala, že jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich nevyplývá, proč nedoložením dokladů o příjmu dochází k naplnění dikce ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu – tedy, že se jedná o podstatnou vadu řízení, pro kterou v něm nelze dále pokračovat.

Konečně správní orgán I. stupně rovněž ve svém rozhodnutí dle žalobkyně neposoudil otázku přiměřenosti dopadů do jejího soukromého a rodinného života, a to přesto, že žalobkyně v České republice pobývá již dlouhou dobu, podniká zde a má zde komplexní zázemí. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 – 62, jenž se zabývá nutností posuzovat jmenovanou otázku i v případě zastavení řízení o žádosti o prodloužení pobytu.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. K námitkám žalobkyně uvedl, že správní orgán I. stupně ve své výzvě ze

dne 27. 11. 2014 zcela jednoznačně specifikoval, jakou náležitost žádosti je třeba doložit. Není přitom možné správnímu orgánu přičítat, jestliže obsahu této výzvy žalobkyně a její zmocněnec neporozuměli. Vada žádosti spočívala v absenci rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání, neboť prvoinstanční orgán zjistil, že žalobkyně je od roku 2010 jednatelkou obchodní společnosti, pro kterou chce nadále pracovat. Tuto situaci řeší ust. § 89 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, dle kterého může být cizinec přijat do zaměstnání tehdy, disponuje-li platným povolením k zaměstnání vydaným krajskou pobočkou Úřadu práce České republiky. Za zaměstnávání se přitom považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťované mimo jiné statutárním orgánem. Žalobkyně však uvedené povolení nedoložila ani přes výzvu k odstranění vad a poskytnutí přiměřené lhůty, ačkoliv byla o následcích nesplnění výzvy poučena.

K další námitce žalovaný konstatoval, že povinnost doložit k žádosti stanovené náležitosti vyplývá z ust. § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Bez splnění uvedeného požadavku tedy nelze v řízení vůbec pokračovat a vydat meritorní rozhodnutí. Rovněž není důvodná ani námitka týkající se posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince, neboť správní orgány nejsou ze zákona povinny se v rámci zastavení řízení těmito dopady zabývat. V této souvislosti k žalobkyní citovanému odkazu na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu žalovaný podotkl, že tyto se vztahují na případy, kdy se správní řízení zastavuje dle ust. § 169 zákona o pobytu cizinců z důvodu pozdního podání žádosti, nikoliv na případy zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Nadto žalobkyně sama ve správním řízení nepřiměřenost dopadů rozhodnutí nenamítala, a proto tuto námitku není možné uplatnit ani před správním soudem. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 204/2014 – 35.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 4. 11. 2014 podala žalobkyně správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení zaměstnanecké karty na požadované zaměstnání „*ostatní uklízeči a pomocníci*“, které měla vykonávat ve spol. PALING – COM, s.r.o., IČO: 24764787, se sídlem v Praze 3, ul. Jeseniova č. p. 1151/55, PSČ 130 00. K uvedené žádosti žalobkyně doložila kopii svého cestovního dokladu, potvrzení o zajištění ubytování, včetně smlouvy o podnájmu rodinného domu, a rovněž smlouvu o budoucí pracovní smlouvě ze dne 15. 1. 2014 sjednanou s uvedenou

společností na dobu neurčitou za účelem výkonu úklidových prací za odměnu 10.000,-Kč při týdenní pracovní době 40 hodin.

Dne 27. 11. 2014 zaslal správní orgán I. stupně žalobkyni výzvu k odstranění vad žádosti, v níž ji vyzval k doložení rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Součástí výzvy bylo i poučení, dle něhož je pro účely vydání zaměstnanecké karty nutné povolení k zaměstnání od Úřadu práce předložit mimo jiné v případech, jedná-li se o cizince, který bude plnit úkoly vyplývající z předmětu činnosti právnické osoby zajišťované společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Jak totiž správní orgán I. stupně zjistil, žalobkyně uvedené povolení k zaměstnání nedoložila, a to ačkoliv je od roku 2010 jednatelkou ve spol. PALING – COM s.r.o., kde chce být zaměstnána jako uklízečka a pomocnice. Za této situace správní orgán I. stupně žalobkyni explicitně vyzval k předložení „Rozhodnutí Úřadu práce České republiky“ a současně zdůraznil, že nebude-li specifikovaná vada žádosti spočívající v chybějící náležitosti odstraněna, dojde k zastavení řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. K odstranění vad stanovil správní orgán žalobkyni lhůtu 30 dnů.

Dne 9. 12. 2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena pracovní smlouva ze dne 1. 8. 2013, kterou žalobkyně uzavřela se spol. PALING – COM, s. r. o. na dobu neurčitou ode dne 1. 8. 2013, a dle níž měla vykonávat úklidové práce za odměnu 10.000,-Kč při týdenní pracovní době 40 hodin. Současně žalobkyně ke smlouvě předložila své vyjádření, v němž správnímu orgánu I. stupně sdělila, že v důsledku opomenutí účetní společnosti se jedná nikoliv o pracovní smlouvu, ale o prodloužení pracovní smlouvy od shora uvedeného data.

Dne 21. 1. 2015 se žalobkyně osobně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, kdy uvedla, že má za to, že doložila veškeré listiny, jež zákon požaduje, pakliže by však bylo třeba doložit další náležitosti, učiní tak po zaslání výzvy.

Dne 27. 1. 2015 vydal správní orgán I. stupně usnesení č. j. OAM-3821-21/ZM-2014, kterým řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k pobytu zastavil. Uvedené rozhodnutí bylo následně po odvolání žalobkyně potvrzeno i žalovaným v napadeném rozhodnutí tak, jak bylo uvedeno shora.

Dle ust. § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení je žádost o vydání zaměstnanecké karty oprávněn podat cizinec, pokud: a) je účelem jeho pobytu na území zaměstnání na jedné z pracovních pozic uvedených v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty; b) uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy; týdenní pracovní doba v každém základním pracovněprávním

vztahu musí činit nejméně 15 hodin a c) má odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání a tato podmínka vyplývá z charakteru zaměstnání nebo ji stanoví mezinárodní smlouva, zejména má požadované vzdělání; v odůvodněných případech, zejména v případě důvodných pochybností, zda cizinec má požadované vzdělání nebo zda toto vzdělání odpovídá charakteru zaměstnání, je na žádost ministerstva povinen prokázat, že jeho zahraniční vzdělání bylo uznáno příslušným orgánem České republiky, má požadovanou odbornou kvalifikaci, pokud je podle zvláštního právního předpisu vyžadována, a splňuje podmínky pro výkon regulovaného povolání, jde-li o takové povolání.

Dle odst. 3 citovaného ustanovení je žádost o vydání zaměstnanecké karty dále oprávněn podat cizinec, kterému bylo vydáno na danou pracovní pozici povolení k zaměstnání, je-li podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno, a cizinec splňuje podmínku uvedenou v odstavci 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Cizinec, který v postavení společníka, člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní společnosti anebo v postavení člena družstva nebo člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu družstva plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti, je oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, bylo-li mu vydáno povolení k zaměstnání.

Jak vyplynulo ze žádosti žalobkyně ze dne 4. 11. 2014, žádala jmenovaná správní orgán I. stupně o prodloužení zaměstnanecké karty na pracovní pozici uklízečky, kterou měla vykonávat od 15. 1. 2014 na dobu neurčitou pro spol. PALING – COM, s. r. o. Za tímto účelem doložila i smlouvu o budoucí pracovní smlouvě. Jak nicméně zjistil správní orgán I. stupně v rámci správního řízení a jak je zřejmé i z veřejné části obchodního rejstříku, měla žalobkyně u uvedené společnosti v rozhodné době rovněž zastávat i funkci jednatelky. Tato skutečnost pak správní orgán I. stupně vedla k úvaze, že je žádost žalobkyně nutné zhodnotit ve smyslu ust. § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců – tedy jako žádost cizince, jenž vykonává pro právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti jako společník nebo člen statutárního či jiného orgánu. V takovém případě zákon o pobytu cizinců skutečně vyžaduje pro možnost vydání zaměstnanecké karty doložení povolení k zaměstnání vydávaného krajskými pobočkami Úřadu práce. Správní orgán I. stupně však v daném případě žádost žalobkyně posoudil nesprávně.

Žalobkyně totiž v žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty zcela jednoznačně projevila svou vůli získat povolení k pobytu na území České republiky nikoliv se záměrem vykonávat funkci jednatelky obchodní společnosti ve smyslu ust. § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců, byť i tuto pozici rovněž zastávala, ale za účelem zaměstnání jako uklízečka, což odpovídá dikci ust. § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V tomto kontextu proto není zřejmé, z jakých důvodů dospěl správní orgán I. stupně k přehodnocení žádosti, když z jejího obsahu nevznikají pochyby o úmyslu žalobkyně pracovat pro spol. PALING – COM, s. r. o., v zaměstnaneckém poměru, bez ohledu na její současný výkon funkce statutárního orgánu téže právnické osoby. Protože pro vydání zaměstnanecké karty dle ust. § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců není na rozdíl od odst. 3 téhož ustanovení povolení k zaměstnání vydávané Úřadem práce vyžadováno, dopustil se správní orgán I. stupně požadavkem na předložení této listiny, resp. následným zastavením řízení pro její nedoložení, zásadního procesního pochybení, neboť zjevně rozhodoval o jiné žádosti, než jaká byla ze strany žalobkyně podána.

V této souvislosti soud poznamenává, že Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 6 A 562/2002 – 25, které je dostupné na www.nssoud.cz, pro takovýto

případ konstatoval, že pokud správní orgán rozhodne o odlišném požadavku, než jakého se účastník řízení domáhal a jaký listinami dokládal, je nutné učinit jednoznačný závěr, že za základ rozhodnutí byl vzat skutkový stav, jenž je v rozporu se správním spisem. K obdobnému názoru dospěl Nejvyšší správní soud i v dalším rozhodnutí ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 A 1089/2002 – 21, který je dostupný na www.nssoud.cz, kde dovodil, že pokud správní orgán žadateli v rozhodnutí podsunul, že uplatnil určitý nárok, ačkoliv jmenovaný v žádosti zřetelně uvedl a na formuláři vyznačil, že nárok uplatňuje z jiného titulu, rozhodoval správní orgán o něčem, co předmětem řízení ve skutečnosti nebylo, čímž porušil podstatným způsobem procesní předpisy.

Uvedené se týká i právě přezkoumávané věci. Správní orgán I. stupně nerespektoval vůli žalobkyně domáhat se vydání zaměstnanecké karty s ohledem na smlouvu o budoucí pracovní smlouvě, na jejímž základě s ní měl být uzavřen pracovní poměr na pozici uklízečky, a namísto toho nesprávně dovodil, že žádá o prodloužení povolení k pobytu za účelem výkonu funkce jednatelky spol. PALING – COM, s. r. o. V tomto smyslu pak současně vedl správní řízení (včetně výzev k předložení listin, jež jsou v případě výkonu funkce společníka či statutárního orgánu zákonem vyžadovány). I poté, co žalobkyně v domněnku, že vyhovuje výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 27. 11. 2014, doložila prvostupňovému orgánu další listinu týkající se jejího pracovního poměru, setrval jmenovaný ve svém přesvědčení o obsahu žádosti, a aniž by žalobkyni osvětlil, z jakých důvodů má za to, že je nutné ji posuzovat jako jednatelku společnosti, nikoliv jako zaměstnankyni, řízení pro nedoložení zákonem požadovaného povolení k zaměstnání zastavil.

K tomu soud poznamenává, že i tím se však správní orgán I. stupně dopustil dalšího pochybení, neboť žalobkyni neposkytl poučení v takové míře, aby mu byla schopna porozumět, v čemž soud shledává vadu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 6 Ads 57/2007 – 42, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že nedostatečné poučení představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má-li za následek, že žadatel trvá na přiznání nároku, který by v případě řádného poučení nepožadoval. V rozsudku ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 136/2013 – 56, který je dostupný na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud dokonce výslovně uvedl, že: „Zastavit řízení pro neodstranění vad žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu lze pouze, pokud předcházející výzva k doplnění náležitostí žádosti byla formulována natolik určitě a srozumitelně, aby z ní žadatel mohl zjistit, zda listiny, které k žádosti již přiložil, požadavku správního orgánu vyhovují, nevyhovují či vyhovují jen částečně, a v jakém směru tedy mají být dle správního orgánu doplněny.“

Uvedené pochybení je nicméně pro posouzení předmětného správního řízení toliko druhotné, a soud se jím proto nebude podrobněji zabývat, neboť pro danou věc je zejména podstatné, že žalobkyně neměla být s ohledem na povahu její žádosti vůbec k předložení povolení k zaměstnání vyzývána, jestliže nežádala o vydání zaměstnanecké karty jako statutární orgán společnosti, ale jako její zaměstnanec. Výzvu k odstranění vad ze dne 27. 11. 2014 lze tedy ze strany správního orgánu I. stupně považovat za úkon zcela nadbytečný, přičemž její účelnost by přicházela v úvahu jedině tehdy, pakliže by správní orgán I. stupně v první řadě správně vyhodnotil, za jakým účelem se žalobkyně vydání zaměstnanecké karty skutečně domáhala, avšak i zde by její žádost obsahovala určité vady či nedostatky. Takto však správní orgán I. stupně nepostupoval, neboť se ve svém postupu

i následném rozhodnutí řídil nesprávně zjištěným skutkovým stavem, který nevyplýval ze správního spisu, resp. konkrétně z žádosti žalobkyně podané dne 4. 11. 2014. Uvedené pochybení pak nezhojil ani žalovaný v rámci odvolacího řízení.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného výrokem ad I. rozsudku bez jednání, ačkoliv žalobkyně jednání požadovala, zrušil pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b), písm. c) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a žalobkyně nebyla v řízení řádně poučena, a věc v intencích ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. Současně, protože bylo uvedenými vadami postiženo i předchozí řízení, bylo nutné ve smyslu ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušit i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud se však již dále nemohl zabývat dalšími námitkami uplatněnými v žalobě, neboť v kontextu pochybení správních orgánů nadále pozbyly na významu. V dalším řízení po zrušení rozhodnutí bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku, zejména tedy přezkoumá žádost žalobkyně podle jejího skutečného obsahu, popřípadě ji dostatečným způsobem poučí o vadách a nedostacích její původní žádosti.

Výrok ad II. rozsudku o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a soud proto žalovanému uložil zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 10.800,-Kč. Tato částka se skládá z částky 4.000,-Kč za zaplacené soudní poplatky (3.000,-Kč – za předmětnou žalobu; 1.000,-Kč – za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jemuž soud vyhověl); dále z částky 6.200,-Kč za 2 úkony právní služby právního zástupce žalobkyně, a to Mgr. Vratislava Polky, po 3.100,-Kč dle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – ust. § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – ust. § 11 odst. 1 písm. d)] a dále z částky 600,-Kč za 2 s tím související náhrady hotových výdajů po 300,-Kč dle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky ve znění po 1. 9. 2006.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. října 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I. T.